

Radalle radalle!

”Ja minähän en radalle lähde! !! Siellä ei ole kuin niitä kyttyräpukuisia ukkoja narisevine saappaineen, niitä jotka vaan syöksyy synnin sumussa ainakin kahtasataa joka puolelta ohi ja nauravat mennessään tämmöiselle motoristille...”

Tuollaisia ajatuksia pyörittelin vuodesta toiseen, itsepäisesti ja itsepintaisesti. Mielikuva oli hyvin vahvasti se että katsovat nenän varttaan kaikki jos menen paikanpäälle; hidas pyörä, hidas kuski, mitä se täällä radan vieruksella luuhaa..??? Ja kuitenkin, kävin ekan kerran Motoparkissa katsomassa MP-Tuen järjestämiä päiviä 2003, ja heti perään uteliaana kurkistelin nurkilla -06 ja -07 kesinä; varovasti sivusta ja äkkiä pois ennenkuin kukaan esittää kiusallisia kysymyksiä. Kunnes tuli alkuvuosi -08 ja Tourusen Tero oli järjestämässä klubin ratapäivää Motoparkkiin; voi sitä suunsoiton määrää kun Tero tiesi että olin käynyt huudeilla kurkkimassa ja hän höykytti lähtemään koska olin ajatuksen tyrmännyt monta vuotta mutta silti se ajatus kutkutti niskanahkassa...Kaiken ratkaisi se kun Tero lupasi että ensikertalaisia opastetaan niin varikolla kuin radallakin, ja niin läksin kun kesä ja h-hetki koitti. Ajelin aamulla letkassa paikan päälle; oli siellä niitä kyttyräpuku-ukkoja joitten saappaat narisivat askelten tahdissa mutta sitten oli ukkoa, akkaa, pitkää, pätkeä. Pyörää jos minkälaiseen lähtöön; ensimmäistä kesää pyöränsä selässä istuvaa, ja niitä joiden kesät laskettiin jo kymmenissä. Eikä ne kaikki ajaneetkaan korkealla ja kovaa ja polvi ja korva maassa, osa kyllä suhahti omalla vuorollaan ohi kuin Hawk ylilennolla, osa taas korröytteli menemään rauhassa ja naama leveässä hymyssä.

Vaan ei paikan päälle pelkästään fiilistelemään tultu joten varikolta piti sitten siirtyä radalle. Enhän ollut ensimmäistä kertaa pyörän selässä mutta valehtelin jos sanoisin etteikö sykkeet ja verenpaineet olisi käyneet ennen radalle siirtymistä lukemissa, joissa ensivaste-yksikkö olisi todennäköisesti jo paiskannut kuskin paareille ja lyöneet mittarit kiinni nahkaan ennemmin kuin laskeneet liikkeelle pyörän sarvissa. Oksetti, paskatti ja pyöröytti, jos sallitte kaunistelemattoman kuvauksen, yhtäaika oli kylmä ja kuuma, eletty elämä näkyi filminauhana silmissä. Mutta eihän se siirtymä ollut sen vaikeampi kuin Savion lenkille lähdeäessä; ykkönen silmään ja kytkimestä irti, hyrrävoimat kyllä huolehtii lopusta.

Ensimmäisen kahdenkymmenen minuutin setin jälkeen varikolle kurvasi uusi ihminen, selvisin! Henki kulkee! Siistiä! Joko kohta pääsee uudelleen? Naama hehkui kuin sadan watin lamppu ja ihmetystä oli ilmassa että minä skeptikko, joka käsi pystyssä vannoin että tällaiseen en koskaan haksahda, olen naama niin näkkärillä että vieläkin, kymmenen vuoden jälkeen poskiin sattuu kun fiiliksen muistaa. Yläpystyä teki mieli hyppiä pyörän vieressä mutta taisin vähän malttaa kuitenkin olla cool... ;-)

Siitä ensimmäisestä päivästä Motoparkissa jäi kaksi asiaa mieleen; ensimmäinen oli se kun lähettiin radalle niin eipä nakuteltukkaan koko laatikkoa suurimpaan vaihteeseen vaan koko päivä hinkattiin kakkosvaihteella rataa läpi, ja jarruun ei koskettu koko päivän aikana, haettiin oikeasti sitä p*rstuntumaa siihen pyörään, kiihtyvyyteen ja siihen kuinka moottorijarrulla voit hallita tilannetta. Toinen asia joka on kantanut näihin päiviin saakka on se että radalla opit sen että ennemmin loppuu kuskilta usko kuin pyörästä kallistaessa pito. Nyt jokainen miettii että mitenkäpä tuon nyt mittaat? No, kun ajat päivän radalla niin jokaisen renkaista, olipa ratakettu tai ratalettu, pystyy heti sanomaan kuinka paljon pyörää on kallistettu ja paljonko olisi vielä ollut varaa, rata jättää kyllä jäljet.. Itsehän olen joka ratapäivällä kuvitellut tulevani mutkasta ulos (kuin naispuolinen Giacomo Agostini) polvi ja lähes kyynärpäähän maassa. Mutta se rengas (ja radan sivussa aina joku kameran kanssa vaanija) ovat todentaneet että siellä se rouva taas kurvaa selkä ja mopo suorassa kuin kirkon penkissä istuen =D Eli summa summarum, mikä onkaan pyörään ja kuskiin katsomatta parempi paikka harjoitella mutkaankin ajamista maantienopeudella kuin rata? Siellä ei ole koskaan hiekkaa, öljyä tms liukastavaa tien pinnassa. Kukaan ei aja väärää kaistaa vastaan, kukaan ei tule sivusta eteen, rattijuopot ja muu kavala maailma ovat kaukana sieltä ja eläimiin törmääminenkin on radoilla, no ei mahdotonta mutta hyvin epätodennäköistä.

Tämä eka ratapäivä -08 jätti kipinän jälkeensä jonka takia olen siitä lähtien joka kesä käynyt radalla ajamassa, ei aikaa ottaen, eikä kenenkään kanssa kisaten. Vaan sillä ajatuksella että haen siellä niitä rajoja turvallisesti joita en toivottavasti koskaan joudu maantiellä kohtaamaan, mutta jos joudun niin ehkä se hartialukko ei jähmetä kuskia vaan uskallan heittää pyörää kallelleen niin paljon että saan pienen lisäprosentin selvittää tilanteesta läpi ehjin nahoin.

Klubin ratapäivillä on aina ollut ja tulee olemaan tärkein agenda turvallisessa ajamisessa. Kenenkään ei tarvitse pelätä joutuvansa nopeiden kuskien sekaan pujottelukepiksi eikä kilpailuun harjoittelevan kuljettajan tarvitse varautua väistelemään ensikertalaisia hakiessaan optimaalisia ajolinjoja. Ajaminen suoritetaan nopeusluokittain, jokainen tunti jaetaan kolmeen osaan; nopea ryhmä 20min, keskiryhmä 20min ja hidaryhmä 20min.

Jokainen ratapäivä aloitetaan ajajakokouksella johon osallistuminen on pakollista, jos tulee paikanpäälle myöhemmin niin kokous käydään sitten yks-ykkösinä mutta ilman sääntöjen kertausta radalle ei ole asiaa. Jos mielessä käy että minä nyt olen niin taitava kaveri että hukkaan menee aika mitään sääntöjä kerratessa niin on hyvä muistaa että Suomessa ajettavissa SM-kisoissakin käydään ajajakokous läpi ihan joka aamu.. Ohjeet käydään kaikki lävitse, ensikertalaisten kanssa pidetään vielä ajajakokouksen jälkeen tarkempi briiffi ja radalle lähtee ensimmäisille kierroksille automaattisesti ja päivän edetessä, pyynnöstä opastaja näyttämään ajolinjoja ja antamaan neuvoja. Jos oikein flaksi käy niin tuo puoliso on myös videoinut pyynnöstä tietyn kuljettajan ajamista omaan pyöräänsä kiinnitetyn kameran avulla, siitä on voinut sitten itse analysoida myöhemmin dataa omalta koneeltaan kun pätkä on siirretty tikulle ;-)

Kuten jo aiemmin kerroin, matkassa on ollut mukana paljon pitkän linjan kuskeja mutta esim viime kesänä oli ilahduttavasti kaksi aivan tuoretta naiskuljettajaa muutaman kuukauden kokemuksella ja ainakin paikan päällä kertoivat että olivat tyytyväisiä kun olivat lähteneet kokeilemaan. Toinen leideistä oli ensin käynyt klubin EAK:n ja tullut sitten radalle, suosittelen arvoisen combo tämäkin. Oppi ei ole ketään ojaan kaatanut, ne on olleet sitten ihan muita syitä..

Tänä vuonna Kemoran moottoriradalla Vetelissä siis ajetaan sunnuntaina 3.6 klo 11-18 ja perjantaina 29.6. klo 10-18. Ajajakokous pidetään molempina päivinä puoli tuntia ennen radan avautumista.

Ratayhtiö korotti radan vuokraa alkavalle kaudella, niinpä JMK:n hallitus päätti myös hinnan korotuksista. Klubin jäsenet ajavat radalla ilmaiseksi, heiltä kuitenkin toivotaan vastineeksi panostusta järjestelyihin eli tämä tarkoittaa tunnin lippuvuoroa portilla/kuski. Tähän tehtävään saa paikan päällä opastuksen ja nämä talkoot on helppo yhdistää vaikka murkinataukoon. Lippuvuorot radalla otetaan huomioon myös klubiaktiivisuutta mitatessa. Klubiin kuulumattoman kaverinkin saa houkutellessa mukaan tai vaikka vinkata kaverille vaikkei itse paikalle pääsisikään, klubin ulkopuolisilta perimme 45€ maksun.

Rata-alueella on hyvät fasiliteetit, siistit sisävesat ja suihkut jotka ovat tuolloin meidän käytettävissämme. Rata-ravintola josta saa keittolounasta, grilliannoksia ja kahvia tilbehöoreillä. Ravintolassa on myös hyvä terassi josta on huikea näkymä radalle kiihkeimpiin kurveihin.

Sää on meitä monta vuotta suosinut, tällekin vuodelle olemme tilanneet aurinkoa. Vaikkei niin paistaisikaan niin Kemorassa asfaltti on aina kuuma ja tunnelma on kohdallaan, tule siis sinäkin, tätä kannattaa kokeilla.

JMK:n psta Justiina ja Marko